

гадѣ познаты сжъ всякому, които сжъ ставали отъ странѣ на фанаріотскійтъ клеръ и съзаклѣтниците му; освенъ сега само чтото ставатъ отъ по Епархіите испроводени, какъ то имамы Доротеа въ Софіѣ и др. такива, и всичките еднородци Архіереи пригонятъ до смърти отъ разбойническѣтъ четѣ фанаріотскѣ.

Макаріополскаго Иларіона, прежде Велешскаго Авксентія, Пловдивскаго Паисія заточиха ги; Кукушскаго Эпископа Партенія, който събра разпръснатите овцы отъ предмѣстниците му гръци Эпископи въ Мандрѣтъ Христовѣ, борющесе противъ вълците на църквѣтъ, проповѣдахъ го за еретикъ и достоенъ за запретеіе. Митрополита Погоніански Панарета уже двѣ години е какъ разбойническата чета фанаріотска го пригонѣва непрестанно, прямо и отстранѣ само зачтото е отъ българско поколеніе.

Всичките тѣя старанія и несполучванія дадоха на нашите по разумни еднородци да разумѣѣтъ че нема други срѣдства, освенъ бунтовно или канонично, или реформално: нѣ по бунтовный начинъ, заради тогавашните обстоятелства не бѣ възможно; канонично, докарува до край народите въ сжщите лошевины, отъ които ся стараятъ да ся избавѣтъ: А реформално ся разсжди като единственно срѣдство по настоящимъ за сполучваніето на желаемыйтъ конецъ, на което срѣдство нито сжщите управительства не нанесоха крѣпки претѣжковенія: за това всичките възродители и възобразители на разныте народи и църквы до сега успѣшно употребиха. Това убо мнѣніе като ся обнародова, стана пріятно отъ всичките наши народни общества, и незабавно на 1860 рѣшиха отъ всичките Епархіи да приемнѣтъ и да влѣзатъ въ разтѣлкованіе на тѣѣ запаяженнѣ извехтелѣ религіѣ; писаха въ Цареградъ камъ принароднѣтъ ни църквѣ достопо-